

Poparcie samostanowienia Papui Zachodniej w holenderskim parlamencie

11 kwietnia 2018

5 kwietnia 2018 roku misja Zjednoczonego Ruchu Wyzwolenia Papui Zachodniej (ULMWP) do Unii Europejskiej (ULMWP UE Mission) zorganizowała w holenderskiej Hadze konferencję na temat prawa Papui Zachodniej do samostanowienia. Był to historyczny dzień.

Przed konferencją Komisja Spraw Zagranicznych holenderskiego parlamentu oficjalnie powitała ULMWP i spotkała się z przedstawicielami misji aby publicznie omówić kwestię prawa do samostanowienia Papui Zachodniej. Był to ważny kamień milowy. Przewodniczący ULMWP, Benny Wenda zaproponował kontynuację badań prof. Drooglevera dotyczących „Aktu Wolnego Wyboru” oraz zaprosił parlamentarną Komisję Spraw Zagranicznych z Holandii do odwiedzenia Papui Zachodniej. Zaproszenie ULMWP przyjęto z zadowoleniem i zostanie ono rozpatrzone. Podczas konferencji prawo do samostanowienia omówiła Fadjar Schouten-Korwa, przewodnicząca Międzynarodowych Parlamentarzystów dla Papui Zachodniej (ILWP). Prezentacji na temat historii powołania

Rady Nowej Gwinei dokonał z kolei Nico Jouwe junior. Międzynarodowych Parlamentarzystów dla Papui Zachodniej (IPWP) reprezentował poseł z Wielkiej Brytanii, Alex Sobel (Partia Pracy), który omówił rolę parlamentarzystów i polityków w uwolnieniu Papui Zachodniej od współczesnego kolonializmu. Benny Wenda podsumowując spotkanie podkreślił znaczenie jedności, wolę Papuasów decydowania o własnej przyszłości, jak również zaapelował do społeczności papuaskiej i przyjaciół o zaangażowanie. Oridek Ap, członek Komitetu Wykonawczego ULMWP, a także szef misji ULMWP do Unii Europejskiej podziękował wszystkim mówcom za ich wkład, a zwłaszcza Nico Jouwe Jr za rolę przewodniczącego konferencji.

Konferencja jaka odbyła się w Hadze została zorganizowana w 57. rocznicę powołania Rady Nowej Gwinei. Za pośrednictwem cyklu wydarzeń przypadających na tę datę, Zachodni Papuasi przypomnieli holenderskiemu rządowi o jego moralnej odpowiedzialności za mieszkańców Papui Zachodniej. W latach 1945-1962 (w szczególności od lat 1950.) holenderska administracja zaangażowała się w proces przeniesienia suwerenności na Zachodnią Nową Gwineę. Zgodnie z tym założeniem, w ramach dekolonizacji, Zachodni Papuasi mieli otrzymać prawo do niepodległości. W 1961 roku powstała Rada Nowej Gwinei (Nieuw-Guinea Raad) w ówczesnej kolonii Nowej Gwinei Holenderskiej, której inauguracja zwiastowała w okresie nie dłuższym niż 10 lat uzyskanie całkowitej niepodległości w jej granicach przez nowe państwo – Papuę Zachodnią. Niestety. Pod wpływem nacisków ze strony zagranicznych podmiotów (w tym rządu USA), holenderski rząd premiera de Quaya skapitulował wobec żądań władz Indonezji godząc się na przeniesienie kontroli nad Papuą Zachodnią na rzecz państwa ze stolicą w Dżakarcie. Papuasi zostali oszukani i wyłączeni z tej decyzji.

Tymczasem całe pokolenie polityków holenderskich z przełomu lat 1940 i 1950. pomimo, że nie zawsze było wolne od poczucia kolonialnej wyższości, nie wyobrażało sobie zaprowadzenia indonezyjskich porządków w Nowej Gwinei.

Free West Papua Campaign Poland przywołało z okazji haskiej konferencji sylwetki trzech osób, których postawa przypomina o historycznej roli i zobowiązaniu państwa holenderskiego. Jedną z najważniejszych postaci historycznych przypominających o odpowiedzialności Holendrów, za to co stało i dzieje się w Papui Zachodniej jest Jan Van Eechoud – pierwszy powojenny rezydent i gubernator w Nowej Gwinei Holenderskiej. Van Eechoud, który wraz z Zachodnimi Papuasami współorganizował opór przeciwko okupacji japońskiej i współpracował z mieszkańcami Nowej Gwinei; jak mało kto ze swojego pokolenia w Holandii, rozumiał i popierał prawo Zachodnich Papuasów do samostanowienia oraz prawo do wzięcia odpowiedzialności za swoje losy.

Jan Van Eechoud zmarł jeszcze przed 1961 rokiem. Co powiedziała by obserwując kapitulację holenderskiego państwa wobec ekspansywnych roszczeń indonezyjskich władz symbolizowanych przez Porozumienie z Nowego Jorku (15 sierpień 1962 r.)?

Johannes Van Maarseveen (1894-1951), który zajmował w trakcie swojej politycznej drogi stanowiska ministra sprawiedliwości, terytoriów zamorskich oraz spraw wewnętrznych Holandii zapisał się z kolei w historii jako autor następujących słów: „W zasadzie, nikt nie mógł wątpić, że Nowa Gwinea nie należy właściwie do Indonezji. Nowa Gwinea jest różna geograficznie,

etnologicznie, a także politycznie. Nowa Gwinea jest całkowicie oddzielnym obszarem także w odniesieniu do jej rozwoju”.

Dla obecnego, holenderskiego premiera Marka Rutte i jego Partii Ludowej na rzecz Wolności i Demokracji (VVD – Volkspartij voor Vrijheid en Democratie) szczególnie istotnym w tym kontekście powinno pozostawać stanowisko historycznego przywódcy VVD, Pietera Jacobusa Ouda, który na przełomie lat 1940/1950 wyróżnił się jako przeciwnik transferu Zachodniej Nowej Gwinei pod kuratelę władz w Indonezji. P.J. Oud zaatakował w tej sprawie swojego politycznego przyjaciela, Dirka Stikkaera, który w tamtym czasie pełniąc funkcję ministra spraw zagranicznych skłaniał się do takiej możliwości.

W trakcie sierpniowych debat parlamentarnych w 1949 roku Oud miał wówczas powiedzieć: "Albo lud Nowej Gwinei jest w stanie określić własne przeznaczenie i powinien posiadać możliwość, aby to zrobić, lub jeśli nie jest w stanie decydować o swoim losie, holenderska suwerenność powinna zostać utrzymana do takiego momentu, kiedy będzie do tego zdolny. W żadnym wypadku nie powinno pozwalać się na to, aby Nowa Gwinea stała się przedmiotem negocjacji między Holandią a Indonezją, ponieważ to po prostu będzie równało się przeniesieniu jednego kolonialnego statusu na inny".

Dla misji ULMWP-UE ważnym jest, aby holenderski rząd przyczyniając się do globalnej sprawiedliwości i bezpieczeństwa, właściwie wykorzystał swoją rolę tymczasowego członka w Radzie Bezpieczeństwa ONZ. Rząd Holandii musi przyznać, że nie udało mu się właściwie przeprowadzić procesu dekolonizacji swojej byłej kolonii. Papua Zachodnia nadal jest terytorium okupowanym. Zachodni Papuasi nadal nie są bezpieczni we własnym kraju.

Autorstwo: Oridek Ap (dwa pierwsze akapity) i Damian Żuchowski (reszta)

Źródła: WolneMedia.net, Free West Papua Campaign Poland